

welse, at en Skattepligtig, som gjør Selvangivelse, kan beregne sin Indtægt efter Gjennemsnittet af 3 Aar istedetfor efter det sidste Aars Indtægt, naar han forpligter sig til, i det Mindste i de 2 nærmest paafølgende Skatteårgninger, at følge den samme Fremgangsmaade. Grunden for dette Forslag trænger næppe til nogen videre Udvikling. Vi foreslaae endvidere, at en Fideicommissbesidder ikke skal være berettiget til i sin Indtægt at fradrage, hvad han har betalt som Afdrag paa Fideicommissets Gjæld, da man ellers maatte fordre, at han beregnede sig til Indtægt Udbyttet af de Aaen, som han maatte være bemyndiget til at optage paa Fideicommissets Vegne, hvilket let kunde foranledige Forvirring, eftersom Udbyttet ved Dptagelsen af Aaen for andre Skatyderne ikke beregnes som Indtægt. Endelig troe vi ogsaa, at der bør tages Hensyn til de ikke sjældent forekommende Tilfælde, i hvilke en Besiddelse eller en Virksomhed enten ved Dødsfald eller ved Afstaaelse er gaaet saaledes over til en Anden, at denne i hele det foregaaende Calendaraar eller en Deel af det ikke har nydt Indtægten deraf. Efter de tidligere gjældende Regler vil denne Anden heelt eller delviis blive fritagen for Skatten, uagtet Lovens Tanke ikke er, at Skatyderne skulle betale Skat af det foregaaende Aars Indtægt, men kun at denne i Reglen skal være Maalestoffet for Skattens Størrelse; hvor der altsaa, som i det betegnede Tilfælde, er Visshed for, at denne Maalestof vil være urigtig, er der Grund til at gjøre en Undtagelse deraf, som da ogsaa bør bevirke, at den, der har afstaaet Egendommen eller Virksomheden, ikke beskattes af den Indtægt, han har havt af denne, men kun af det Bederlag, som han har erholdt for Afstaaelsen. Dette forekommer Udvalget i og for sig retfærdigt og tillige af ikke ganske ringe Betydning for Statskassen.

Udvalgets Mindretal (Christensen, Gad og Sorgenfens) stiller ligesom ifjer det Forslag, at den Indtægt, som haves af Gaver, ikke bør være skattepligtig.

Til § 6 foreslaaer Udvalgets Fleertal (Christensen, Gad, Sorgenfens, Nielsen og

Rasmussen) at tilføie et nyt Stykke, indeholdende Regler for en moderat stigende Beskatningsscala. Forslaget hviler paa aldeles de samme Grundsætninger som tidligere Forslag, der have vundet Bifald hos Folkethingets Fleertal, og det stiller sig saavel i Form som i Indhold saa nær til disse tidligere Forslag, at der kun er foretaget saadanne Forandringer, som ere en ligefrem Folge af, at Ministerens Forslag iaar foreligger noget anderledes end tidligere.

Udvalgets Mindretal (Christensen, Gad og Sorgenfens) er enigt med Udvalgets øvrige Medlemmer deri, at den i Lovudkastets § 13 indeholdte Norm for Beregningen af Algerbrugsoverskudet vil i mangfoldige Tilfælde fremkalde en saa ubillig og ulige Beskatning, at den ikke bør vedtages. Vi kunne derfor forsaavidt subsidiairt slutte os til Fleertallets Forslag, som vi foretrække den derved ændrede Lov for den af Regjeringen forelagte; men principalt maee vi tilraade Thinget for denne Samling at afslutte Sagens Behandling med Vedtagelsen af en Dagsorden, hvorved Regjeringen opfordres til at udarbeide og i næste Rigsdagsamling at forelægge til Vedtagelse Forslag til Lov om en Formue-, Indtægts- og Leilighedsbeskatning, bygget paa saadanne Principer, at den samme Bgning kan bruges til Udskrivning af Statskatter og til Dækning af kommunale Udgifter.

Vi behøve ikke at paavise Manglerne, som uadskillelig ere forbundne med en Contingentbeskatning eller med en Procentbeskatning paa det af Regjeringen foreslaaede Grundlag, idet Alle synes enige om, at de ere saa betydelige, at der ikke bør være Tale om at gaae videre paa nogen af disse Veie, men ogsaa en Procentbeskatning med Statskattocommissaireer som de egentlige Skattesætttere forekommer os at lide af store Ulemper, saa at man umulig i Tidens Længde kan føle sig tilfredsstillt med denne Ordning. Det er og bliver et besværligt og kostbart System, som desuden i Virkeligheden kun giver ringe Sikkerhed for en lige Beskatning, da Skattocommissaireerne umulig kunne have tilstrækkeligt